

Kvinnor (2008) har ett nyskrivet efterord av Ann Charlott Altstadt, författare och journalist. Detta kallar hon Bukowski och den romantiska konstnärsmynen. Här ett smakprov:

Men Bukowski blev en så kallad kulturförfattare i en tid som, tvärt emot vår egen, inte gödslade med epitet som kult och ikon så fort någon viftade på arslet i offentligheten. Han levererade konkreta iakttagelser från en arbetar- och underklassvärld på en träffsäker prosa som bara exkluderar läsare som inte tål ovårdat språk.

I

Jag var femtio år gammal och hade inte varit i säng med en kvinna på fyra år. Jag hade inga väninnor. Jag tittade på kvinnor när jag mötte dem på gatan eller var jag än såg dem, men jag såg på dem utan längtan och med en känsla av meningslöshet. Jag onanerade regelbundet, men tanken på att ha ett förhållande med en kvinna – till och med platoniskt – låg bortom min föreställningsvärld. Jag hade en sexårig dotter född utom äktenskapet. Hon bodde med sin mor, och jag betalade underhåll för barnet. Jag hade varit gift för årtal sedan när jag var 35. Det äktenskapet varade i två och ett halvt år. Min hustru tog ut skilsmässa. Verkligt kär hade jag varit en enda gång. Hon hade dött av akut alkoholism när hon var 48. Då var jag 35. Min hustru hade varit tolv år yngre än jag. Jag tror att hon också är död nu, fast säker är jag inte. Hon skrev ett långt brev till mig varje jul i sex år efter skilsmässan. Jag svarade aldrig ...

Jag minns inte säkert när jag för första gången såg Lydia Vance. Det var ungefär sex år sedan; jag hade just slutat ett jobb som posttjänsteman efter tolv år och försökte bli författare. Jag var vettskrämd och drack mer än någonsin. Jag stretade med min första roman. Jag drack en halvliter whisky och två sexpack öl varje natt medan jag skrev. Jag rökte billiga cigarrer och skrev maskin och drack och lyssnade på klassisk musik på ra-

dion till gryningen. Jag hade föresatt mig att skriva tio sidor varje natt men jag visste aldrig förrän dagen efter hur många sidor jag hade skrivit. Jag brukade gå upp på mornarna och spy, och sen gå ut i stora rummet och titta efter på soffan hur många sidor som låg där. Jag hade alltid skrivit fler än mina tio. Ibland låg där 17, 18, 23, 25 sidor. Naturligtvis måste varje natts arbete rensas och snyggas till, eller kastas bort. Det tog mig tjugoen nätter att skriva min första roman.

Ägarna till huset där jag då bodde, som själva bodde i gårdshuset, trodde jag var galen. Varje morgon när jag vaknade stod en stor brun papperspåse på förstubron. Innehållet varierade men för det mesta innehöll påsarna tomater, rädisor, apelsiner, gul lök, burksoppor, rödlök. Jag drack öl med dem varannan kväll till 4 eller 5 på morgonen. Gubben brukade slockna och den gamla tanten och jag höll varandra i hand och då och då kysste jag henne. Jag gav henne alltid en stor puss vid dörren när jag gick. Hon var hemskt rynkig men det kunde ju inte hon hjälpa. Hon var katolik och såg väldigt gullig ut när hon satte på sig sin skära hatt och gick till kyrkan på söndagsmornarna.

Jag tror jag träffade Lydia Vance på min första poesi-uppläsning. Den ägde rum i en bokhandel på Kenmore Avenue, The Drawbridge. Jag var återigen vettskrämd. Överlägsen men vettskrämd. När jag steg in fanns bara ståplatser kvar. Peter, som drev bokhandeln och levde ihop med en svart flicka, hade en hög med pengar liggande framför sig. ”Fan”, sa han till mig, ”om jag jämt kunde proppa in packet på det här viset skulle jag få ihop tillräckligt med pengar för att åka till Indien igen!” Jag klev fram och man började applådera. I fråga om poe-

siuppläsningar var jag nu på väg att mista min oskuld.

Jag läste i en halvtimme och tog sedan en paus. Jag var fortfarande nykter och jag kände ögonen stirra på mig utifrån mörkret. Några människor kom fram och pratade med mig. Sedan var det lugnt ett slag och då kom Lydia Vance fram. Jag satt vid ett bord och drack öl. Hon lade båda händerna på bordskanten, böjde sej framåt och tittade på mig. Hon hade långt brunt hår, riktigt långt, och framträdande näsa. Det ena ögat passade inte riktigt ihop med det andra. Men hon utstrålade vitalitet – man kände att hon var där. Jag kände vibrationerna färdas mellan oss. En del av vibrationerna var förvirrade och inte bra men de fanns där. Hon tittade på mig och jag tittade tillbaka. Lydia Vance bar en cowgirljacka av mocka med fransar kring halsen. Hennes bröst var fina. ”Jag skulle vilja slita av dom där fransarna från din jacka – vi kunde börja där!” sa jag. Lydia gick sin väg. Det hade inte funkat. Jag visste aldrig vad jag skulle säga till kvinnor. Men hon hade en rumpa. Jag betraktade denna vackra ända medan hon gick sin väg. Sätet på hennes blå jeans vaggade den och jag betraktade den medan hon gick sin väg.

Jag avslutade den andra halvan av uppläsningen och glömde Lydia precis som jag glömde kvinnorna jag brukade möta på trottoaren. Jag tog mina pengar, signerade några servetter, några papperslappar, gick sen därifrån och körde hem.

Jag arbetade fortfarande varje kväll på min första roman. Jag började aldrig skriva förrän klockan 6.18 på eftermiddagen. Det var den tidpunkt då jag brukat stämpla in på postterminalens annex. Klockan var sex på eftermiddagen när de kom: Peter och Lydia Vance.

Jag öppnade dörren. Peter sa: ”Titta, Henry, titta vad jag har tagit med åt dej!”

Lydia hoppade upp på soffbordet. Hennes blå jeans satt åt mer än någonsin. Hon svepte sitt bruna hår från ena sidan till den andra. Hon var galen; hon var otrolig. Jag övervägde för första gången möjligheten av att faktiskt älska med henne. Hon började deklamera poesi. Sin egen. Den var mycket dålig. Peter försökte hindra henne, ”*Nej! Nej! Ingen rimmad poesi i Henry Chinaskis hus!*”

”Låt henne fortsätta, Peter!”

Jag ville titta på hennes skinkor. Hon klev fram och tillbaka på det där gamla soffbordet. Sen dansade hon. Hon svängde med armarna. Poesin var förskräcklig, kroppen och galenskapen var det inte.

Lydia hoppade ner.

”Vad tyckte du, Henry?”

”Om vadå?”

”Dikterna.”

”Knappast.”

Lydia stod där med sina papper med dikter i handen. Peter grabbade tag i henne. ”Vi går och knullar!” sa han åt henne. ”Kom nu, vi går och knullar!”

Hon knuffade undan honom.

”Jaha ja”, sa Peter. ”Då går jag!”

”Gå du bara. Jag har min bil”, sa Lydia. ”Jag kan ta mej hem själv.”

Peter rusade mot dörren. Han stannade upp och vände sig om. ”Okej, Chinaski! Glöm inte vad jag hade med mej åt dej!”

Han smällde igen dörren och var borta. Lydia satte sig ner i soffan, nära dörren. Jag satt ungefär tre decimeter från henne. Jag betraktade henne. Hon såg un-

derbar ut. Jag var rädd. Jag sträckte ut handen och rörde vid hennes långa hår. Håret var magiskt. Jag drog undan handen. ”År allt det där håret verkligen ditt?” frågade jag. Det visste jag att det var. ”Ja”, sa hon, ”det är det.” Jag satte handen under hennes haka och gjorde ett mycket tafatt försök att vända hennes ansikte mot mitt. Jag var osäker i såna här situationer. Jag kysste henne lätt och försiktigt.

Lydia hoppade upp. ”Jag måste gå. Jag har barnvakt hemma som kostar pengar.”

”Hör på nu”, försökte jag övertyga henne så stillsamt som möjligt, ”stanna i stället. Jag kan betala barnvakten. Stanna bara ett litet tag.”

”Nej, jag kan inte”, sa hon, ”jag måste gå.”

Hon gick mot dörren. Jag följde efter henne. Hon öppnade dörren. Sedan vände hon sig om. Jag sträckte handen mot henne en sista gång. Hon lyfte sitt ansikte mot mitt och gav mig den allra lättaste lilla kyss. Så drog hon sig undan och stack några maskinskrivna papper i handen på mig. Dörren stängdes. Jag satt på soffan med papperen i handen och hörde hennes bil starta.

Dikterna stod staplade på varandra, var fotokopierade och kallades *HERRRR*. Jag läste några av dem. De var intressanta, fulla av humor och sexualitet, men illa skrivna. De var av Lydia och hennes tre systrar – allihop så muntra och modiga och sexiga tillsammans. Jag gäspade. Jag slängde ifrån mig papperen och så öppnade jag min halvliter whisky. Det var mörkt ute. Radion spelade mest Mozart och Brahms och The Bee.